

Ernie Bossmann

Soldaatjes

Ernie werkt met bescheiden middelen. Knipsels, kringloopvondsten, precieze woorden op hergebruikt papier. Alsof ze niets wil toevoegen aan de wereld maar enkel de boel opnieuw zou willen rangschikken. Van buitenaf beschouwd - digitaal of van horen zeggen – is dit werk fragiel en klein. Toch zijn het collages met een monumentaal venijn. Uit de woorden en beelden van Ernie Bossmann spreekt een alsmaar groeiende verbijstering over de manieren waarop mensen hun bestaan vormgeven. De identiteitsgevels die worden opgetrokken en de niet te rechtvaardigen waarde en hoeveelheid beeldmateriaal die wordt toegekend aan de uniciteit van de eigen verschijning. Het massale gehoor wat is gegeven aan Ed van der Elsen, die vanaf zijn sterfbed riep 'laat zien wie je bent'. Scrollen langs lichamen die berekende poses aannemen voor een zon die maar blijft ondergaan, foto na foto.

Een knip van de schaar en het speelveld ligt weer open. Ze doet een greep uit de waan van een dag en onthoofd afbeeldingen van historie. Met een glimlach – wellicht ingebeeld – voegt ze de twee samen tot reeksen nieuwe lijven. Hybride types noemt ze deze verschijningen, mensvormige papieren figuren die feestelijk vrij zijn van de bagage van persoonlijkheid. Gepresenteerd in reeksen om de nadruk te leggen op het genot van inwisselbaarheid. Een plek waar het één altijd het ander mag zijn. Soldaatjes zonder keurslijf geordend als een platte processie op een zoet roze gelakte plank. In het verlengde van deze soldaatjes vindt men op de tweede lade van de toonbank een reeks van haar 'bonsai'. Fijnzinnige collagereeksen verpakt als handzame boekjes. Grote naslagwerken en koffietafelboeken ontdaan van hun pretentie en weer eigen gemaakt.

In het werk van Ernie Bossmann krijgen woord en beeld een elektrische lading door positionering. Niet de betekenis is leidend maar de plaats en afstand tot hetgeen eraan komt, er onder of dat wat er op volgt. Een woord bezet een plek op een pagina op een zelfde wijze waarop een schilderij een stuk wand bedekt. Plastic soldaatjes met een pompom op de plaats waar men een hoofd zou kunnen verwachten worden getoond onder de titel 'monochromen'. Een bonte parade miniatuurkrijgers die een mensbeeld uitsprekt wat niet gestoeld is op vooruitgang – met al haar onbalans en kantelmomenten – maar op radicale gelijkwaardigheid, voorbij onze beperkte perceptie van tijd en vergankelijkheid.

Ik ben geneigd haar werk abstract te noemen. Zeker kunsthistorisch beschouwd is abstractie toch een reductie van de te beleven werkelijkheid tot een systeem van vormen wat ironisch genoeg enkel uit menselijke gedachten zou kunnen voortkomen. Ernie kiest echter niet voor expressieve kwaststreken of gebeitelde geometrie. Ze gebruikt een materiaal wat momenteel – toch een tijd van uitgeputte natuurlijk bronnen en het antropoceen – veel rijker voorradig is; plaatjes van onszelf en onze wereld.

Emiel van der Pol

Singular-Art